

Capitolul 1

Epistola a doua a lui Petru

Introducere

Epistola a doua a lui Petru se adresează – ca și prima sa epistolă – credincioșilor care descindeau din poporul iudeu. El le trezește din nou mintea (2 Petru 3.1), ca să-i ducă mai departe în învățătură. Cu toate acestea cercul destinatarilor este lărgit, așa cum rezultă din alocuțiunea acestei epistole (2 Petru 1.1). Călăuzit prin Duhul profetic, apostolul inițiază pe toți credincioșii epocii creștine în cunoașterea căilor lui Dumnezeu, pe care Dumnezeu le are cu o lume care se maturizează pentru judecată.

Ambele epistole prezintă principiile morale neschimbabile, care definesc umblarea credincioșilor în toate relațiile lor. Stilul plin de putere și modul de exprimare solemn ar putea să surprindă pe cititorul celei de-a doua epistolă, dar ambele sunt caracteristice scrierilor inspirate. Adevărul se confirmă singur prin exemple preluate din întreaga Scriptură.

În primul capitol (2 Petru 1), apostolul îndeamnă pe credincioși la evlavie. În mijlocul decăderii rapide a creștinătății, cei credincioși se întăresc printr-o viață de părtășie cu Dumnezeu. Această viață trăită cu evlavie le permite să scape de stricăciune. Ea este încununată cu intrare din belșug în împărăția gloriei Domnului nostru Isus Hristos.

Capitolul al doilea (2 Petru 2) atenționează cu privire la învățătorii falși, care vor apărea deodată pe parcursul epocii creștine. Ei încearcă prin învățături distrugătoare să introducă în mijlocul creștinilor atât nedreptatea cât și asemănarea cu lumea. Ei vor avea parte de o judecată îngrozitoare.

Capitolul al treilea (2 Petru 3) ne transpune în ultimele zile ale creștinismului. Cei necredincioși și batjocoritorii se vor organiza în acel timp într-un materialism păcătos. Ei vor respinge perspectiva unei judecăți care va veni. Însă această judecată va avea loc în chip neînduplecat la venirea Domnului, ca să introducă ziua veșnică a lui Dumnezeu, ziua dreptății Sale și a gloriei Sale.

Capitolul 1: o viață trăită în evlavie

Primul capitol ne arată viața credinciosului trăită în evlavie și în așteptarea gloriei.

1. Credința creștină: versetele 1 și 2

Ca și ceilalți apostoli, Petru se prezintă în chip smerit ca rob al lui Isus Hristos. El se așează pe treapta acelorora cărora se adresează. El le amintește ceea ce au ei *comun*: aceeași credință de preț. Această credință creștină cuprinde totalitatea revelațiilor și binecuvântărilor, pe care Dumnezeu le-a păstrat pentru poporul Său actual. Dacă ei aparțineau acum unui popor nou (1 Petru 2.9), totuși credincioșii dintre iudei nu pierdeau nimic din făgăduințele lor mari și

Capitolul 1

prețioase date de Dumnezeu (versetul 4). Ei erau uniți cu credincioșii dintre națiuni, care odinioară erau departe (Efeseni 2.13), dar pe care Dumnezeu potrivit cu dreptatea și credinșia Sa i-a adus aproape (Isaia 45.11,12; 49.6). Prin Domnul Isus ei toți au ajuns la cunoașterea Dumnezeului harului și al păcii (versetul 2). Toți au primit o comoară comună – ca preț pentru credința lor.

2. Chemarea creștină: versetele 3 și 4

Aceste două versete ne amintesc că Dumnezeu este Acela care dă. El dă toate, și anume într-un așa fel, că credinciosul este scos afară din „revărsarea de desfrâu” (1 Petru 4.4), ca să fie pus în prezența gloriei divine. Dumnezeu nu mai impune acum niciunui om nici o regulă de viață, ci prin Duhul Sfânt El dăruiește puterea de viață, care este caracterizată printr-o umblare în credinșie (2 Timotei 1.7). Prin „cunoașterea adevărată” a ceea ce este El, El dă naștere în inimă la sentimente intime de evlavie. El prezintă credinței credinciosului o glorie nevăzută, pe care omul natural nu o poate ajunge (Romani 3.23), dar pe care credinciosul o privește în caracterul ales al Persoanei lui Hristos (2 Corinteni 4.6)¹. Avraam și Pavel au fost luminați de aceasta în ziua chemării lor (Faptele Apostolilor 7.2; 26.13), și orice om poate astăzi avea parte de o astfel de chemare (1 Tesaloniceni 2.12).

Cu această glorie divină și cu această virtute (sau: caracter ales) sunt legate făgăduințe, care depășesc în mărime și valoare pe acelea care au fost făcute lui Israel. Duhul Sfânt făgăduind a venit, relația vie a acestor credincioși cu Dumnezeu a devenit realitate (2 Timotei 1.1; Tit 1.2; 2 Corinteni 7.1), moștenirea veșnică făgăduită (Evrei 9.15) era păstrată pentru ei în cer (1 Petru 1.4). Domnul era așteptat să vină potrivit cu făgăduința Lui, ca să-i introducă într-o creație nouă (2 Petru 3.4,9,13). Deci Dumnezeu a oferit acestor credincioși prin aceste făgăduințe de binecuvântare o prezentare a gloriei. El i-a lăsat să aibă parte din punct de vedere moral la natura Sa divină.

Acesta este privilegiul incomensurabil al omului, care a fost născut din Dumnezeu (1 Ioan 3.9). Chemarea lui cerească îl introduce într-un domeniu minunat și îi permite să fugă de stricăciunea îngrozitoare, care a pătruns în lume. Pofța îi ademenește pe oameni la păcat și îi duce la moarte (Iacov 1.14,15). Credinciosul a fost scos prin har din „veacul rău de acum” (Galateni 1.4).

3. Virtuțile creștine: versetele 5-7

Deci credinciosul fidel își însușește prin credință făgăduințele divine. Cu râvnă adaugă la credință o serie de însușiri, care se dezvoltă spiritual în el, ca să-l consolideze în cunoașterea Domnului Isus (versetul 8):

- Virtutea, care se adaugă credinței, îi dă o energie deosebită, ca să fugă de pofte, să se despartă de rău și să caute „cele de sus” (Coloseni 3.1). Moise a arătat această tărie de caracter: el a refuzat, a ales, a socotit, a privit – el a rămas

¹ Versetul 3: textual „prin propria glorie și virtute”.

Capitolul 1

statornic în credință (Evrei 11.24-27). Apostolul Pavel „s-a întins spre cele dinainte” (Filipeni 3.13). Lui Lot i-a lipsit această energie morală și credința lui a slăbit în mod trist.

- Cunoașterea luminează statornicia credinciosului. Dumnezeu Se revelează în Cuvântul Său și dă celui credincios înțelepciune și înțelegere, ca să meargă pe drumul său și să se păzească de numeroase rătăciri.
- Înfrânarea înseamnă control asupra ta însuși. Această stăpânire de sine permite credinciosului să evite orice exces în acțiunile sale, în cuvintele sale și în manifestările caracterului său. Această prudență Îl onorează pe Dumnezeu.
- Răbdarea (sau rămânerea consecvent, indulgența) se adaugă la înfrânare, ca să facă credința creștinului să strălucească. Domnul este îndelung-răbdător (2 Petru 3.9,15) față de toți, precum și față de noi. El ne învață răbdarea prin încercare (Iacov 1.3; 5.7-11), pentru ca noi la rândul nostru s-o arătăm în afară. Iov a fost răbdător, așa cum ne spune Scriptura. Lui Moise i-a lipsit într-o singură zi răbdarea, și din cauza aceasta nu a avut voie să intre în țară.
- Evlavia (cucerăcia, frica de Dumnezeu) face posibilă aplicarea în practică a virtuților anterioare. Ea constă în întreținerea de relații strânse și permanente cu Dumnezeu, în deplină încredere. Creștinul, care se îndepărtează de Domnul, poate păstra o aparență exterioară de evlavie, dar el nu primește nici o putere din aceasta (2 Timotei 3.5). Împăratul Solomon, care mult timp a fost temător de Dumnezeu, înțelept și credincios, a ruinat sfârșitul vieții lui prin lipsa de temere de Dumnezeu.
- Dragostea frățească, care este adăugată la dragoste, a fost deja subiectul unui îndemn insistent al apostolului în prima lui epistolă (1 Petru 1.22). Unită cu evlavia, dragostea frățească revelează viața divină a credinciosului (1 Ioan 5.1-3).
- Dragostea conferă acestei dragoste frățești un izvor adânc, care vine din Dumnezeu Însuși. Ea este veriga care dă toată rezistența acestui lanț de virtuți creștine (Coloseni 3.12-14).

4. Speranța creștină: versetele 8-11

Deci dacă aceste însușiri sunt din belșug în credincios, atunci ele sunt dovada că el cunoaște bine pe Domnul și dorește să-L onoreze. El nu este nici leneș (inactiv) nici neroditor (fără rod). Cunoașterea deplină a Domnului (versetele 2,3,8) este baza pentru o umblare demnă a lui pe drumul luminii.

Creștinul, care își îndepărtează privirea de la Hristos, devine orb: el nu mai vede pe Cel nevăzut. Privirile lui se îndreaptă spre ceea ce este aproape de el, el devine biruit de îngrijorare și amărăciune. El poate fi cuprins din nou de stricăciunea care este în lume (versetul 4), se poate reîntoarce la păcatele care le-a făcut odinioară și poate uita valoarea sângelui lui Hristos, care curăță de toate păcatele. Înțelegem solicitarea apostolului, care ne atenționează cu privire la un astfel de eșec. Credinciosul trebuie să păstreze ochiul curat (simplu), îndreptat spre Hristos. Atunci trupul lui va fi umplut de lumină (Matei 6.22,23). El

Capitolul 1

se întărește în mărimea chemării lui (versetul 3) și predestinării lui (1 Petru 1.2). El trăiește în bogăția lucrurilor făgăduite de Dumnezeu lui. El va fi păzit prin purtarea de grijă a lui Dumnezeu până în ziua gloriei (1 Petru 1.5; Iuda 24). El vede în depărtare porțile veșnice, care curând se vor ridica la intrarea Împăratului; el însuși va intra în această Împărăție de nezguduit (Psalm 24.7-10; Evrei 12.28).

5. Aducerea aminte de adevăruri cunoscute: versetele 12-15

Apostolul Petru tocmai a amintit adevăruri, care trebuie nu numai cunoscute, ci prin credință trebuie să fie primite și trăite, pentru ca ele să nu ajungă să fie uitate (versetele 12,13,15; 2 Petru 3.1). În aceste două epistole mereu se face solicitarea să te lași trezit și să veghezi. În noaptea morală, care ne înconjoară, totul este potrivit pentru a ne adormi. Lipsa de veghere și uitarea realității minunate cu privire la Domnul nostru oferă ocazii la cădere. Petru se simte constrâns să atenționeze pe acești credincioși împărățiați în lume, pentru ca adevărul lui Dumnezeu să fie păstrat cu tărie de la o generație la alta (versetul 15).

Petru știe, că el este scurt înainte de a depune cortul său, „de a se muta”. Cortul, trupul actual al credinciosului, este o locuință temporală. Domnul Isus Însuși a trebuit să facă pentru noi experiența acestei stări omenești: „Și Cuvântul S-a făcut carne și a locuit [Și-a ridicat cort] printre noi” (Ioan 1.14). Apostolul Pavel vorbește despre trupul nostru ca despre o casă pământească, care este numai un cort. El va fi curând înlocuit prin casa veșnică din cer (2 Corinteni 5.1). Înainte ca Isus să părăsească pe ai Săi, El a arătat ucenicului Său (versetul 14), că el, când „va fi bătrân”, va părăsi pământul acesta ca martir (Ioan 21.18,19). Petru știe, că momentul acesta a venit. Despărțirea lui în această scrisoare este impresionantă.

6. Gloria plină de măreție: versetele 16-18

Scena transfigurării lui Isus a rămas neuitată de Petru, așa cum a rămas scara din Betel pentru Iacov (Geneza 28) și cerul al treilea pentru apostolul Pavel (2 Corinteni 12). Aceste viziuni au fost pentru ei un sprijin puternic pe parcursul întregii lor vieți. Cu această ocazie Petru înfierează basmele rezultate din imaginația omului, care slujesc la sprijinirea unei învățături religioase sucite. Și apostolul Pavel ne atenționează cu privire la produsele fanteziei, care abat sufletele de la adevăr (1 Timotei 1.4; 2 Timotei 4.4). Religiiile omenești sunt caracterizate de aceste rătăcirii.

Trei ucenici au avut privilegiul deosebit să vadă pe Domnul în strălucirea gloriei Lui viitoare. Ei au fost **martori oculari** ai tainei de nepătruns a gloriei Sale. Domnul le-a poruncit, să nu vorbească nimănui despre aceasta înainte de învierea Sa (Matei 17.9), căci Împărăția în glorie, despre care ei au primit o oarecare impresie, putea fi instaurată abia pe baza morții și învierii Sale. Pentru Petru a venit acum momentul, în care el revelează credincioșilor această viziune minunată, înainte ca el să părăsească lumea aceasta.

Deci această scenă ne conduce la ziua în care Împărăția Domnului nostru va fi introdusă în putere și glorie (versetul 16; Marcu 9.1). Ea își pune pecetea ei pe aceste două epistole. Dacă evangheliștii amintesc că ea a avut loc pe un munte înalt – un simbol al domniei Domnului în

Capitolul 1

timpul Împărăției de o mie de ani – Petru vorbește aici despre „muntele sfânt” (versetul 18). În viitor acest munte al lui Dumnezeu va fi „Sion” (Psalm 2.6; 48.1,11). Apostolul se referă la mărimea minunată a Fiului lui Dumnezeu la venirea Sa în putere, când va instaura Împărăția Sa veșnică. El nu mai amintește – așa cum fac evangheliștii – prezența lui Moise și Ilie. Glasul din cer a trezit amintirea, că Tatăl S-a revelat acum în Fiul și că de acum înainte ar trebui să se asculte de El (Matei 17.5).

Apostolul ne așează acum pe o treaptă înaltă. El ne conduce direct în nor, simbolul prezenței și favorii lui Dumnezeu, care este numită de apostol „gloria minunată”. Deci glasul Tatălui este auzit direct. El Se adresează aici direct lui Isus, care primește de la Tatăl onoare și glorie. În această exclamație recunoaștem cununa care împodobește acum fruntea Domnului nostru (Evrei 2.9), dar Petru vorbește despre o glorie personală mai intimă. Fiul lui Dumnezeu este Fiul dragostei Tatălui. Această dragoste veșnică (Ioan 3.35; 5.20) s-a confirmat atunci când Tatăl a găsit o satisfacție desăvârșită și o bună-plăcere nespuse de mare în Persoana Preaiubitului Său, așa cum Acesta a umblat pe pământ începând de la naștere și până la moartea Sa pe cruce. Această bună-plăcere, pe care Dumnezeu a găsit-o în El, dorește El s-o împartă cu noi astăzi.

7. Cuvântul profetic: versetele 19-21

Glasul, care a venit din cer (versetul 18) și a fost auzit de apostoli, a confirmat cuvântul profetic și l-a fortificat. Întreaga profeție este o lampă, al cărei fascicul de lumină cade asupra unei Persoane minunate: Isus Hristos. Această lumină profetică luminează chiar și un loc obscur, o lume întunecată:

- Ea ne dezvăluie permanent răul care ne înconjoară și capcanele felurite, pe care noi trebuie să le evităm.
- Ea oferă iluminarea necesară, ca să înțelegem evenimentele de pe pământ.
- Ea revelează judecata care va veni asupra lumii, dar și triumful definitiv a tot ce este din Dumnezeu.

Profeția străbate întreaga Scriptură, de la Geneza și până la Apocalipsa. Ea ne ține veghetori, ea luminează așa cum un far luminează marginile țărmlui la care vom ajunge. Ea atrage inima într-acolo, unde va începe ziua. Pentru credincios întunericul dispare și lumina adevărată strălucește deja (1 Ioan 2.8). Profeția conduce spre ziua lui Hristos (versetul 19), spre ziua gloriei Sale împărătești. Ea strălucește acum în negura pământului judecat la pieire, dar Soarele dreptății va lumina un pământ curățit și înnoit (Maleahi 4.2).

Cu toate acestea o altă lumină luminează pe cer: Luceafărul de dimineață (versetul 19). El atrage spre sine privirea aceluia care veghează noaptea. Strălucirea lui crește la revărsatul zorilor. Acest Luceafăr de dimineață strălucitor (Apocalipsa 22.16) – Isus Însuși – răsare în inima credinciosului, ca să-l lumineze; El va fi plata biruitorului (Apocalipsa 2.28). În aceste trei locuri, unde este amintit Luceafărul de dimineață, luminează și lampa profetică. Această lumină conduce la gloria împărătească a lui Hristos. Ea exersează conștiința credinciosului,

Capitolul 1

pentru ca el să nu aibă nici o părtășie cu întunericul lumii de astăzi. Luceafărul de dimineață este pentru inimă, căci El simbolizează așteptarea celor credincioși: Domnul Isus vine, pentru a strânge pe ai Săi în jurul Său înainte de revărsatul zorilor.

Apostolul revine la profeție (versetul 20), ca să atenționeze cu privire la înclinarea înșelătoare a duhului omului. Niciunul din pasajele profetice nu poate fi interpretat prin sine însuși. Fiecare din ele constituie o verigă de lanț a întregului și are pe Isus Hristos ca centru. Mai multe profeții s-au împlinit parțial pe parcursul timpului – ca ilustrare a ceea ce se va împlini la instaurarea domniei lui Hristos.

Dacă un pasaj profetic este despărțit de întreg și este studiat fără Hristos, aceasta va conduce la încurcătură și la prezentarea de „învățăături felurite și străine” (Evrei 13.8,9). Să fim foarte veghetori cu privire la acest fel actual de ispitire. Isus Hristos este Același în întreaga Scriptură – ieri, astăzi și în veac. Bărbații lui Dumnezeu, care au vorbit despre El, au fost călăuziți de același Duh (Neemia 9.30; 1 Petru 1.11,12). Dumnezeu a folosit în toate timpurile oameni cu poziții diferite, care au fost în diferite situații de viață și erau despărțiți de rău, ca să fie purtătorii Lui de cuvânt. Mesajele lor profetice lasă să se recunoască unitatea desăvârșită a Sfintei Scripturi în scopul ei final: glorificarea lui Dumnezeu în Isus Hristos, Domnul nostru.